

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți.

LECTURI SUPLEMENTARE

BIBLIOGRAFIE ȘCOLARĂ RECOMANDATĂ

CLASA I

București, 2017

Scufița Roșie, după Frații Grimm	5
Prințesa și bobul de mazăre, după Hans Christian Andersen.....	9
Bucule-Aurii și cei trei urșuleți, după Robert Southey	11
Rumpelstiltskin, după Frații Grimm	13
Motanul încălțat, după Charles Perrault.....	17
Cenușăreasa, după Charles Perrault.....	22
Rapunzel, după Frații Grimm	25
Baba Iaga, după un basm rusesc	29
Zâna, după Charles Perrault.....	34
Turtița năzdrăvană, după un basm rusesc	37
Ursul păcălit de vulpe, după Ion Creangă	41
Punguța cu doi bani, după Ion Creangă.....	44
Balaourul cel cu șapte capete, după Petre Ispirescu.....	48
Boierul și Păcală, după Ioan Slavici	53
Cocoșul și vulpea, poveste populară.....	55
Măgarul și lupul, poveste populară	57
Furnica și porumbița, după Lev Tolstoi	58
Mânunchiul de nuiiele, după Esop	59
Nastratin pune luna la loc pe cer, după Anton Pann	60
Mărinimie, de Emil Gărleanu.....	61
Când stăpânul nu-i acasă!, de Emil Gărleanu	62
Papucii gânsacului	64
Legenda rândunicii.....	65
Legenda bradului	66
Mărțișorul	68
Cartea cu ochi albaștri, de Marcela Peneș	69
La școală, de Marcela Peneș	70
Zile de toamnă, de George Coșbuc	71
Toamna, de Octavian Goga	72
Săniuța, de George Coșbuc	73
Pace, de Octavian Goga.....	74
Crăciunul copiilor, de Octavian Goga	76
Iepurele, de George Topîrceanu	77
Primăvara, de George Topîrceanu	79
April, de Ștefan Octavian Iosif.....	81
De Paști, de Ion Pillat.....	82
Mama mea, de Lidia Batali	83
Zi de vară, de George Topîrceanu	84
La bunici, de Marcela Peneș	86
Căță ca voi!, de George Topîrceanu.....	87
Lupul, de George Coșbuc	88
Somnoroase păsărele..., de Mihai Eminescu	90
Vacanța, de Marcela Peneș	91
Ghicitori	92
Proverbe	95

Scufița Roșie

după Frații Grimm

A fost odată ca niciodată o fetiță cum nu se poate mai dulce și mai zvăpăiată. Oricine o vedea nu putea să nu o îndrăgească pe dată. Dar cel mai mult o iubea bunica ei, care nu știa ce daruri să-i mai facă. Odată, bunicuța i-a dăruit o scufiță de catifea roșie și, pentru că fetiței îi sedea foarte bine și nu mai voia cu niciun chip să poarte altceva pe cap, toată lumea a început să-i spună Scufița Roșie.

Într-o zi, mama ei i-a zis:

— Scufiță Roșie, ia bagă-n coșuleț cozonacul ăsta și o sticlă cu vin. Du-i-le bunicuței. Este bolnavă și slabă și trag nădejde că o vor ajuta să se mai întremeeze. Dar ai grija, scumpa mamei, pleacă din vreme, să nu te apuce căldura amiezii pe drum. Și umblă cu băgare de seamă, mergi numai pe drumul știut și nu te abate nicio clipă de la el. Iar când ajungi la bunicuța, nu uita să-i dai binețe cum se cuvine.

— Așa am să fac, măicuță! a promis fetița, făcându-i cu mâna la plecare. Bunica locuia în pădure, cam la vreo jumătate de ceas depărtare de sat. De cum a intrat Scufița Roșie în desisul codrului, numai ce i-a ieșit înainte lupul. Fetița nu știa însă ce lighioană e aceasta și nu s-a temut deloc când l-a văzut.

— Bună ziua, Scufiță Roșie! i-a zis lupul.

— Bună să-ți fie inima, lupule.

— Încotro ai pornit aşa de dimineață, Scufiță Roșie?

— Ia, până la bunicuța!

— Și ce duci acolo, în coș?

— Niște cozonac și o sticlă cu vin. I le duc bunicii, care-i bolnavă și
Respe slăbită, ca să mănânce și să-și vină în puteri.

— I-auzi... aha... Dar unde stă bunica ta, Scufiță Roșie?

— Păi, colo, în pădure! Cum ajungi sub cei trei stejari, ai și dat de casa ei, iar ceva mai la vale e un aluniș, i-a răspuns Scufiță Roșie.

Lupul și-a zis în sinea lui: „Tare fragedă trebuie să fie fetița asta! Ce mai îmbucătură pe cinstă ar fi, zău aşa! Cu mult mai gustoasă decât baba! Dar e vorba că trebuie să fiu şiret și să ticluiesc în aşa fel lucrurile ca să pun mâna pe amândouă...”

A mai mers lupul o bucată de drum alături de Scufiță și deodată a început să-i spună cu glas mieros:

— Scufiță Roșie, ia te uită ce flori frumoase strălucesc în jurul tău! Și tu nici n-ai habar și nu te uiți deloc la ele... Ba mi se pare că n-auzi nici ce dulce cântă păsărelele! Mergi pe drum aşa posacă, și e atât de plăcut să hoinărești și să zburzi prin pădure, e atâta veselie! Ce-ar fi să zburzi și tu, că e timp berechet!

Scufiță Roșie a ridicat privirea și, când a văzut cum jucau razele soarelui printre crengile copacilor, când a privit mai cu luare-aminte la florile care creșteau pretutindeni, și-a spus încântată: „Mare bucurie i-aș face bunicii dacă i-aș duce și-un buchet de flori proaspete! Am destul timp, nu mi-e teamă c-am să întârzii!”

S-a abătut deci din drum și a luat-o prin pădure, ca să culeagă flori. Rupea de ici una, de dincolo alta, dar îndată i se părea că puțin mai încolo îi zâmbește o floare și mai ochioasă; alerga într-acolo și, tot culegând margarete și clopoței, se adâncea pe nesimțite în inima pădurii. În acest timp însă, lupul a pornit de-a dreptul spre casa bunicii și a bătut la ușă.

— Cine-i acolo? a întrebat bătrâna.

— Eu sunt, Scufiță Roșie, și-ți aduc cozonac și-o sticlă cu vin. Dar deschide ușa, bunicuțo! a răspuns cu glas prefăcut lupul.

— Intră! a răspuns bunica. Eu mă simt slăbită și nu mă pot da jos din pat.

Lupului nu i-a trebuit mai mult. A deschis ușa, s-a repezit glonț spre patul bunicii și, fără să scoată o vorbuliță măcar, a înghițit-o dintr-o suflare. S-a îmbrăcat apoi cu hainele ei, și-a îndesat pe cap boneta, a tras perdelele și s-a aşezat în pat.

În vremea asta, Scufița Roșie culesese atât de multe flori, că abia le mai putea duce. Cum alerga ea de colo până colo, deodată și-a amintit de bunica și a pornit degrabă spre căsuța din pădure. Nu mică i-a fost mirarea când a văzut ușa deschisă.

A intrat în odaie, dar lucrurile nu erau deloc aşa cum le știa. Totul părea atât de ciudat, încât și-a spus: „Vai de mine, ce-o fi azi de mi-e aşa de frică? Că doar altă dată mă simteam atât de bine la bunicuța!” Își, fără să mai aștepte, a strigat:

— Bună dimineața, bunico!

Răspuns însă nu a primit defel.

Scufița Roșie s-a apropiat de pat. Bunicuța stătea sub plapumă, cu boneta trasă peste ochi, și avea o înfățișare atât de ciudată, încât fetița a întrebat-o:

- Vai, bunicuțo, dar de ce ai urechile atât de mari?
- Ca să te pot auzi mai bine! a răspuns lupul, cu glasul prefăcut.
- Vai, bunicuțo, dar de ce ai ochii atât de mari?
- Ca să te pot vedea mai bine.
- Vai, bunicuțo, dar de ce ai mâinile atât de mari?
- Ca să te pot apuca mai bine.
- Dar, bunicuțo, de ce ai o coșcogeamite gura?
- Ca să te pot înfuleca mai bine!

N-a sfârșit bine ultimul cuvânt, că lupul a și sărit jos din pat și a înghițit-o pe biata Scufița Roșie. După ce și-a potolit foamea, lupul s-a vîrât din nou în pat și, prințându-l somnul, a început să sforăie de se cutremurau pereții.

S-a întâmplat ca tocmai atunci să treacă prin fața casei un vânător. Auzind el horcăiturile, s-a gândit: „Bre, dar strașnic mai sforăie bătrâna! Nu cumva i-o fi rău, sărmana?”

A intrat în casă și, când s-a apropiat de pat, l-a văzut pe lup tolănit
Respectă colo, cu ditamai burdihanul.

— Eh, lupule, nu-mi închipuiam c-o să te găsesc aici, ticălos bătrân! a
izbucnit vânătorul. De când te caut!

Și-a potrivit pușca și a vrut să tragă, dar în clipa aceea i-a trecut prin
minte: „Dar dacă lupul a înghițit-o pe bătrână? Poate c-aș mai putea să
scap!”

Așa că nu a mai tras, ci, luând o foarfecă, a început să taie burta lupului
adormit. Abia a apucat să facă două-trei tăieturi, că a și văzut strălucind
scufița cea roșie a fetiței. A mai făcut o tăietură, iar fetița a sărit afară și a
strigat:

— Vai, ce spaimă am tras! Ce întuneric era în burta lupului!

După aceea, au scos-o afară și pe bunică. Era încă în viață, dar abia
mai răsufla. Scufița Roșie a adunat în grabă niște pietroale și toți trei au
umplut cu ele burta lupului.

Când s-a trezit, lupul a vrut să ia la sănătoasa, dar pietroalele atârnau
âtât de greu, că dihania să-a prăbușit la pământ și a dat ortul popii.

Cei trei nu-și mai încăpeau în piele de bucurie. Bunicuța a mâncat
cozonacul și a băut vinul adus de fetiță și pe dată s-a înzdrăvenit. Iar
Scufița Roșie s-a dojenit în gând: „De-acum înainte n-o să mă mai abat
niciodată din drum, ci o să ascult cuminte de poveștele mamei!”